

Razlaga Gospodovega besedila. IV Udarec po obrazu in plašč ([Mt 5,39-40](#))

21. marec 1864; od 10. do 13. ure

1. Glede 5. poglavja in 39. verza (Mt 5,39), v katerem je rečeno: "Jaz pa vam pravim, da se ne upirajte zlu, ampak kdor te udari po desnem licu, mu nastavi tudi drugo." in verz 40 (Mt 5,40): "In če te kdo toži na sodišču in ti vzame suktnjo, naj vzame tudi tvoj plašč." Upoštevati morate naslednje:

2. Če bi bil kdo sposoben razmišljati vsaj malo bolj jasno, bi takoj uvidel, da to, kar sem povedal, ne more in ne sme niti približno veljati v materialnem kontekstu; to sem namreč povedal ob priliki, ko so Me ljudje vprašali, ali Mojzesovi odloki zanikajo Mojo čisto zapoved ljubezni. Jaz pa sem rekel: "Ne zanikam niti ene same besede Mojzesove zapovedi in jo izpolnjujem toliko, kolikor je v njem ljubezni.

3. Res je, da je Mojzes rekel prednikom: oko za oko, zob za zob! Tisti kdor koga ubije, mora biti kaznovan s smrtjo; toda med vami, Moji učenci, morajo to biti drugačni." (1) Točno tam sem uporabil primer udarca in spora o upravičeni posesti plašča, ki ga seveda niso zapisali pravilno in temu dodali tudi netočne prevode iz hebrejskega v grški jezik, nato v rimskega in šele dolgo po teh treh jezikih v nemščino - ker je imel v času prevajanja precej reven besednjak in ni imel besed, da bi pravilno predstavil nekatere izraze v teh treh jezikih.

4. Zato bi se ti verzi morali glasiti natančneje takole: "Če si se z bratom ali sosedom sprl zaradi malenkosti in je bil do tebe nasilen, ne bodi še bolj nasilen, ampak mu prijazno podaj roko in se z njim pomiri, da bo staro prijateljstvo med vama oživel." O mrliču ni govora. S tem bi močnejšemu dal pravico udariti svojega šibkejšega brata in soseda, kolikor mu ustreza, ne z enim, ampak tudi z dvema udarcema.

6. Enako velja za prepir o plašču. Da bi bolje razumeli ta prepir glede plašča, je treba vsaj malo vedeti o Judovski gospodarski tradiciji in običajih.

7. Med njimi je bila stara navada in običaj, da je nekdo, ki je občasno - običajno takrat, ko ni imel denarja ali domačih živali, ki bi jih lahko prodal - še vedno potreboval plašč ali ogrinjalo ali oboje hkrati, odšel k krojaču mestne občine, povedal svojo težavo in določil datum plačila. Pogosto pa se je zgodilo, da se nekateri od njih niso mogli ali niso želeli držati obljube glede datuma plačila. Zato je moral izdelovalec plaščev in ogrinjaj čakati na določen drugi in celo tretji datum za plačilo z nekaj dodatne odškodnine, dokler ni minil zadnji datum. Po tretjem roku je imel izdelovalec plaščev in ogrinjaj pravico pričakovati določen znesek od tistega, za katerega je izdelal plašč in ogrinjalo, kar je neredko sprožilo vročo razpravo pred sodnikom. Krojač je želel dobiti dogovorjeno plačilo, lastnik plašča in ogrinjala pa je navedel svoje razloge, zakaj tudi po tretjem roku ni mogel zadovoljiti svojega dolžnika.

8. V takem primeru je med Judi veljal zakon, po katerem je morala občina, če nekdo res ni mogel plačati, krojaču izplačati odškodnino, da bi ohranila njegov posel. Občina je imela pravico od člana občine, ki ni želel plačati, pričakovati, da bo pravočasno vrnil znesek, ko bo ugotovila, da je dejansko sposoben plačati. Vendar je

bil med desetimi takšnimi dolžniki komaj kakšen, ki bi bil pripravljen plačati, ostali pa so dobro vedeli, kako predstaviti nešteto razlogov za svojo trajno nezmožnost plačila. 9 To je v takšni kongregaciji pogosto vodilo v dolgoletne spore in nekoč so Me vprašali, kaj bi bilo prav storiti, da bi se zoperstavili takšnemu zlu. In takrat sem rekel: Najboljše in najučinkovitejše sredstvo je, prvič, biti popolnoma pošten in resnicoljuben v skladu z Mojzesovim zakonom, po katerem nihče ne sme želeli ali zahtevati ničesar, kar pripada njegovemu bližnjemu. Ker pa govorimo o popravilo suknje, naj to velja za dolžnika in upnika: bolje je vsaj enkrat ali dvakrat pustiti sukngo - in na koncu tudi plašč -, kot pa celotno skupnost zapeljati v številne nekoristne spore in prepir.

10. Kdor to ve, ne bo mogel zanikati, da sem dal tak nasvet, da bi se med njimi v prihodnosti ohranila mir in edinstvo. Evangelist pa je, ker mu je pisanje postalo že malce naporno, želel to napisati s čim manj besedami, da bi si prihranil čas in težave; v tistih časih se namreč ni pisalo tako hitro, ampak zelo naporno in počasi. Za eno takšno stran, ki bi jo izkušen pisec lahko napisal v dvajsetih do tridesetih minutah, so L'Rabbas (2) iz Sidona, Luka v Jeruzalemu ali Teofil v Atenah, Korintu ali Siraku, kjer je pogosto živel, z vso skrbnostjo potrebovali približno osem dni; svoje črke so morali bodisi vgravirati z jeklenim svinčnikom na posebej pripravljene plošče, bodisi so jih morali s finim slikarskim čopičem naslikati na pergament.

11. Za veččega umetnika ali pisatelja je slikanje črk potekalo bistveno hitreje, vendar še vedno ne hitreje kot s starim svinčnikom iz skrilavca. To je bil razlog, da so pisatelji v Mojem času pisali le to, kar je bilo potrebno. Zato je L'Rabbas kljub svoji prizadevnosti in gorečnosti potreboval petnajst let do svojega zadnjega, to je petindvajsetega evangelija. Tako lahko razumete, da so se takšni pisci dotaknili le najnujnejših besed in izpustili razlage stranskih vprašanj.

12. Vendar bi se zlahka vprašali: "Mojzes in tudi drugi stari preroki so napisali obsežne knjige; koliko časa je torej Mojzes potreboval, da je napisal samo pet znanih knjig, razen [šeste in sedme knjige](#), skupaj s preroškim dodatkom?" O tem vam pravim, da glede na njegovo takratno pisanje, vse knjige, ki jih je napisal, po obsegu niso bile večje od Mojega Janezovega evangelija, saj je Mojzes še vedno pisal v Egipčanski hieroglifski pisavi, ki jo je dobro poznal. In šele v času sodnikov, ko so še dobro poznali to pisavo in njene ustreznice, so bile Mojzesove knjige napisane s starodavnimi hebrejskimi črkami na pergament, ki so ga znali pripraviti v starodavnem mestu Pergam.

13 Vendar večina Judov, ki so živeli v Mojem času, tega pisanja ni poznala, saj med soglasniki ni bilo vokalov. Morali so delati nove kopije, pri čemer so več kot dvesto let

sodelovali tako imenovani pismouki, vključno s farizeji, iz tega je izšel naziv pismouk - ne da bi razumeli pravi pomen pisave - večina so bili pismouki in farizeji prave ovčje glave, to pa samo zato, ker so zdaj lahko brali pisavo brez vokalov iz časa sodnikov. Zato naj vas ne preseneča, da je med Menoj in takšnimi pismouki vedno potekal besedni boj, v katerem zaradi svoje dokazane slepote niso imeli nobenega veselja. To dovolj jasno pojasnjuje zgornji dve obravnavani besedili.

----- Opombe Lorber Verlag -----

1. Zatem, naknadno, kasneje
2. Avtor Matejevega evangelija

[Jakob Lorber](#)
[Nebeški darovi](#)

[Razlage evangelijev](#)
[Svetopisemska pojasnila](#)
[Kratka Svetopisemska pojasnila](#)